

אַרְיֵה שָׁאֵג מִי לֹא יִירָא אֲדֹנָי יְקֹוֹק דְּבָר מִי לֹא יִנְבֵּא (עמוס פרק ג ח):

אַרְיֵה ר"ת אלול ראש השנה יום הכפורים הושענא רבה

אלול גימטק בינה

אלול- אותיות לא לו

אני לדודי וכו' ס"ת 40 דמידת **שמאל** רומזת לדינים ואלו הן ימי הדין כדאיתא בספה"ק וברמז שמאלו תחת ראשי ימינו תחבקניי {שיר השירים ב ו} ראשי תיבות **תשרי**

שובה ושובו - יחיד ורבים?

ובכך תתיישב הקושיא בפסוק "שובה ישראל עד ה' אלקיך כי כשלת בעווניך קחו עמכם דברים ושובו אל ה'" {הושע ד} דצריך ביאור למה פתח בלשון יחיד ומסיים בלשון רבים? וי"ל דבא לרמז דבתחילה נידונין כיחידין ואח"כ סוקר כולן בסקירה אחת

"שובה ישראל עד ה' אלקיך" {הושע יד ב} וכן כתיב "ושבת עד ה' אלקיך" {דברים ל ב} דאמרו רז"ל גדולה תשובה שמגיעה **עד כסא הכבוד** שזוכין להדבק בה'

שופר- הוי"ה רחמים

כתיב "הוי"ה בקול שופר" {שם} שנתהפך **אלקים להוי"ה** רחמים דעל ידי תקיעת שופר מכניס ההבל דרך פיו של השופר שהוא צר כנגד הוי"ה ומקום יציאת הקול שהוא רחב כנגד האות ה' וההבל של התקיעה כנגד האות ה הפנימי וגוף השופר כנגד האות ו ובצירוף הרי שם הוי"ה ועיי"ז מתמתק שם **אלקים** כדכתיב "עלה **אלקים** בתרועה הוי"ה בקול שופר" {תהילים מז ו} שעל ידי שם הוי"ה מתמתקת מידת הדין

שמנסה להשליט הדין על ידי המקטרג אלא שהשופר ממתקו בראש השנה על ידי כדכתיב **בפיך** גימט' **קיב** כמניין הוי"ה **אלקים** ללמדך שעל ידי השופר הנרמז בתיבת **בפיך** זוכה להמתקת הדינים ולפתוח שערי רחמים להעביר ה' מכסא דין לכסא רחמים

אתם ניצבים היום כולכם : וברמז כתיב "לפני יה' אלקיכם שבטיכם ראשיכם" {דברים כט

ט} ראשי תיבות **ישראל**

ואז זוכה "כי תצא למלחמה על אויביך ונתנו ה' אלקיך בידך" {דברים} תיבת **בידיך** ג"כ עולה מנינו הוי"ה **אלקים** שעל ידי השופר שאוחזו בידו ותוקע בפיו מבטל את ה**ס"מ**

כד שעות ביום ובעשרה ימים **מר** שעות

וברמז כתיב "ה' שמעה ה' סלחה ה' הקשיבה ועשה אל תאחר" {דניאל ט יט} כתיב ג' פעמים
הויה כדי למתק קליפת **עמלק** דאותיות שניות של שמעה סלחה הקשיבה ועשה אותיות שניות
עמלק

עמלק ראשית ללא אחרית

כתיב "ראשית גוים עמלק" {במדבר כד כ} שמטיל ספק באחדותו יתברך **עמלק** גימט' **ספק**
ובעבודת עשרת ימי תשובה מסירין קליפת **מר** זו
שמקודם בריאת עמלק היו בני ישראל מתקנים כלל הבריאה להיות נכנעים תחת הקדושה אבל
לאחר שנברא עמלק המציא לו **ראשית** אחר
ראשית שאין לו **אחרית** כדכתיב "ואחריתו עדי אובד" והיא חיות **הרשעים** שממנה יונקת הסט"א
שנדמה לרשעים כאילו יש להם **ראשית** אחר מלבד הקדושה ולכן עיקר העבודה בעשרת ימי
תשובה שהם ימים **דראשית** השנה לבטל קליפה זו ולברר את כל ה**ראשית** אך ורק לה' יתברך
בלבד

רשעים אותיות מר ישע

הנה וכאשר תסיר אותיות **מר** מרשעים ישארו אותיות **ישע** ותיבת **ישע** בראשי תיבות **עשר** ימים
שהם מכוונים כנגד עשרת ימי תשובה שיש בהם **מר** שעות **כנגד**
כד שעות ביום ובעשרה ימים **מר** שעות
וברמז כתיב "ה' שמעה ה' סלחה ה' הקשיבה ועשה אל תאחר" {דניאל ט יט} כתיב ג' פעמים
הויה כדי למתק קליפת **עמלק** דאותיות שניות של שמעה סלחה הקשיבה ועשה אותיות שניות
עמלק

רשעים גימט' מ' שפר

הנה על ידי קול השופר **מ'** יום מתמתקת קליפת **הרשעים** גימט' **מ' שפר**
וזהו שאמר "לדוד ה' אורי וישע" שעל ידי ה' נזכה **לאורי וישעי** ולקרוב **הקץ** גימט' **כף לכם**
אותיות **כלכם**
בחינת "תרוממנה קרנות **צדיק**" {תהילים עה יא} ר"ת וס"ת **קץ** וכן נזכה למידת **ורב חסד**
גימט' **פר** שהיא מיג מידות הרחמים ר"ת **מרחם** מידת **רב חסד** מעביר ובכך זוכה להמתיק הדין
מעליו

.....

שופר- שחרור משעבוד

דבזמן **היובל** בזמן שביהמ"ק היה קיים היו תוקעים בשופר ביוה"כ שלו יובל ואז היה שחרור
עבדים קרקעות וגו'

אף אנו נאמר שתקיעת שופר בראש השנה היא מסמלת שחרור להתיר שעבוד הנשמה משעבוד הגוף

וכדאמר' תקע בשופר גדול לחירותינו

לולא התמהמהנו-אלול

מובא בספה"ק **דיב** חודשי השנה כנגד **יב** השבטים ויוסף הוא בחינת ראש השנה ואחיו הם בחינת שאר החדשים {האר"י}

וכתיב שהשבטים אמרו ליעקב אביהם "**כי לולא** התמהמנו כי עתה שבנו זה פעמים" {בראשית מג י} ורמז יש כאן על ימי התשובה דתיבות **כי לולא** אותיות **אלול** שבהן **כי** ימים דהיינו לרמז על ימים אלו שלא יתמהמה בהן האדם מלעשות תשובה כדכתיב **כי עתה** ואמרו רז"ל אין **ועתה** אלא לשון **תשובה** שיפה התשובה בימים אלו מאוד כדכתיב "**שבנו זה פעמים**" דהיינו שזוכים לבחינת התשובה פעמיים אחד דלתתא ואחד דלעילא

מחוטב עציך ועד שואב מימיך

והיות והרבה מעניני הפרשה עוסקים בתשובה ובפרט בימים שלפני ראש השנה ויום הכיפורים א"ל דזהו כוונת הכתוב "מחוטב עציך ועד שואב מימיך" {דברים כט י} שהכוונה למה שאמרו חז"ל לא היו ימים טובים לישראל **כט"ו באב ויום הכפורים** **דבטו** באב היו פוסקין מלחטוב עצים למערכה כיון שהימים מתקצרים והלילות מאריכין ותש כחה של חמה והעצים היו מתליעים ומעכשיו היה להם זמן יותר להגות בתורה ולעסוק בתשובה וזמן זה מתמשך **עד הושענא** זמן **שמחת בית השואבה** שהיו מנסכין מים למקדש וזהו כוונת הכתוב "אתם נצבים היום כולכם" {דברים כט ט} נצבים למשפט מחוטב עציך דהיינו **מטו באב** זמן הפסקת חטיבת העצים **עד שואב מימיך** הכוונה לשמחת בית השואבה זמן הושענא

את לבבך ואת לבב זרעך ר"ת אלול ס"ת תכתב

עוד כתיב "ושבת **עד** ה' אלקיך ושמעת בקולו" וכתיב "ושב ה' אלקיך את שבותך ורחמך ושב" {דברים לג ג} וכתיב "ומל ה' אלקיך את לבבך ואת לבב זרעך" {דברים לו ו} ראשי תיבות **אלול** וסופי תיבות **תכתב**

וכתיב "**כי תשוב** אל ה' אלקיך" וסמך ליה "**כי המצוה** הזאת... כי קרוב אליך הדבר מאוד בפיך" {דברים לא א-יד} וכתב בעה"ט לומר שקולה היא התשובה כנגד כל המצוות כולן {פי' יא}

.....
יודעי תרועה ולא תוקעי תרועה

הנה על ידי שמכוונין הכוונות הראויות בחינת "אשרי העם יודעי תרועה" {תהילים פט} **תוקעי** לא כתיב אלא **יודעי** שישראל יודעין לרצות את בוראם ובכך להפוך מידת הדין למידת הרחמים

וכדאמרי' לעיל "כי קרוב הדבר אליך **בפיך**" {דברים ל יד} תיבת **בפיך** גימט' הוי'ה **אלקים** וכן
כתיב "ושבת **עד** ה' אלקיך" {דברים ל ב} מכאן שגדולה תשובה שמגיעה עד כסא הכבוד שהוא
מקום הנשמות שמאיר שורשם כמו שהיה בעת הבריאה
כפור אותיות **פר** **כו** שנמתקו **פר** דינים ע"י הוי'ה

ראשית אותיות א תשרי היטב גימ' הוי'ה ודרשת גימט' תשרי

כל עבודת הימים האלה הם להתחבר עם ה**ראשית** שהוא אלופו של עולם ולעורר את הרצון העליון
שבו נברא האדם
הגם שלא היו לו זכויות וכנרמז במילה **ראשית** אותיות **א' תשרי** וכדכתיב "ודרשת **היטב**" תיבת
היטב גימט' הוי'ה
והנה **ודרשת** גימט' **תשרי**

דעל ידי השופר גורם לאדם הכנעה ומעורר אותו לתשובה וכמו שכתב הרמב"ם הלכות תשובה פ"ג
ה"ד אף על פי שתקיעת שופר בראש השנה היא גזירת הכתוב רמז יש בה כלומר עורר ישנים
משנתכם הקיצו מתרדמתכם וחפשו במעשיכם וחזרו בתשובה וזכרו בוראכם
ואתערותא דלתתא גורמת להתעוררות דלעילא שמגיע עד כיסא הכבוד וכדאמר "שובה ישראל
עד ה' אלקיך" {הושע יד ב}
שם הוא שורש מחשבת הבריאה הראשונה שהיה ברחמים גמורים ורמז לזה דכתיב "**שבתון**
זכרון תרועה" {ויקרא כג כד} דנקט לשון **שבתון** משורש **שבת** וכתיב "והעברת שופר תרועה בחודש
השביעי" {ויקרא כה-ט} ראשי תבות **תשובה**
שעל ידי כח התשובה מתעורר הרצון העליון שנאמר "ושבת עד ה'
אלקיך" { } } וברמז תיבת **שבת** האותיות שלפניה אותיות **ראש**

בית המקדש גימט' ראש השנה

דהנה עקידת יצחק היה בראש השנה **בהר המוריה** שהוא מקום המקדש ובית המקדש בגימט'
ראש השנה וכן נקרא ראשון "מרום **מראשון** מקום מקדשנו" {ירמיה יז} משם נברא אדם
הראשון וממקום בריאתו כפרתו נעשה במקום **בית המקדש** גימט' **ראש השנה** שם מתעורר מידת
הראשית

ברוך אותיות כרוב - כסא רחמים ומתנהג בחסידות

שופר - אין שטן ואין פגע רע

כך הקב"ה זוכר מעשה העקידה ומתגבר על מידת הדין ומבטל את המקטרג בחי' אין שטן ואין
פגע רע ר"ת **שופר**

ויתקיים הפסוק "אז ימלא שחוק פיננו ולשונו רינה" {תהילים קכו ב} ר"ת **שופר** ותיבת **אז** רומזת לר"ה א כנגד יום הראשון ואות ז' כנגד חודש **השביעי** חודש **תשרי**

והנה האות ט' הראשונה בתורה מופיעה במילה **טוב** ד"וירא אלקים את האור כי **טוב**" {בראשית א ד} שהיא רחמים גמורים וזהו שהקב"ה ביום זה ממתק הדין בחינת הגבורות על ידי **השופר** גימט' **חסד גבורה רחמים**

דעל ידי ראשית השנה מתמתקין כל **ההוי"ת** למשך כל השנה וזה המיתוק ברחמים גמורים כדכתיב "ביום עשות הוי'ה אלקים שמים וארץ" {בראשית ב ד}

והנה **ודרשת** גימט' **תשרי** וכדאה"כ "דרשו ה" שצריכים לדרוש הא' וזו על ידי מידת ההכנעה שעושים על ידי התשובה בחודש **אלול** גימט' **סז'** גימט' **בינה**

כנגד התשובה ועי"ז הקב"ה מתמלא רחמים עלינו ונותן זכות קיום וחיים לעולם בהצטרפות **בינה** עם **האלף** גימט' **ס"ח** כמניין **חיים**

ונראה **עד** מלשון **עדות** כמנין **תמים** גימט' **תף וב'** פעמים **תפ** עולה **תתקס** והוא שעור סוד המקוה **תתקס** לוגין כנגד **ארבעים** יום שמר"ח אלול עד יוה"כ שיש בהם **תתקס** שעות

וכרמז כתיב **בתוף מחול** דעל ידי רבוי תורה ותפילה בימים אלו יזכה **למחול** לשון **מחילה** שהיא מיג מידות הרחמים ר"ת **מרחם** מידת **רב חסד** מעביר ובכך זוכה להמתיק הדין מעליו

דמידת **שמאל** רומזת לדינים ואלו הן ימי הדין כדאיתא בספה"ק וברמז שמאלו **תחת** ראשי ימינו **תחבקני**" {שיר השירים ב ו} ראשי תיבות **תשרי**

וברמז תיבת **לראשי** אותיות **ישראל** דהיינו אחר שעברו ישראל את ימי הדין וזכו למחילה ככתוב "כי חוק לישראל הוא משפט לאלקי יעקב" {תהילים פא ה} אז יגיעו ימי השמחה בחינת "ימינו תחבקני"

ונראה דזוהי כוונת **לראשי** הרומז לראשית השנה שבו נידונין ישראל כנרמז בתיבת **לראשי** דאות ל רומזת לל' יום דחודש אלול ואותיות **ראש** אמצעי' רומזות לראש השנה ואות י אחרונה רומזת לבחינת **עשרת** ימי תשובה ויום הכפורים

דהיינו שבית המקדש נקרא **צואר** כשם שהצואר מחבר את הראש עם הגוף כך ביהמ"ק מחבר את עם ישראל עם אביהם שבשמים ולכן **הצואר** דומה במראהו לאות ו' הדומה בצורתו לאות ו' החיבור ועוד דבית המקדש מתפללין אליו **משש** קצוות שהן דרום צפון מזרח מערב מטה ומעלה וכן הוא אומר "בנוי לתלפיות" {שם}

תל שכל **פיות** פונים אליו מכל רוחות העולם וברמז הנה **שש** אותיות ראשונות **באלפא ביתא** כזה אלף בית **גמל דלת הי וו ס"ת תלפיות**

.....

וכדכ' והיה בשלם סוכו ר"ת שליחה וכפרה
וכדכ' והיה בשלם סוכו ר"ת שליחה וכפרה
וכדכ' והיה בשלם סוכו ר"ת שליחה וכפרה

פסיקתא זוטרתא שמות פרק לד

"וַיֹּאמֶר ה' אֵל מֹשֶׁה פֶּסֶל לָךְ שְׁנֵי לוּחֹת אֲבִנִים כְּרָאשׁוֹנִים"
זה היה מעשה בראש חודש אלול, כי בשבעה עשר בתמוז נשתברו
הלוחות, **וארבעים יום** התנפל משה רבינו בתפילה על מחילת
מעשה העגל, **וארבעים יום** עשה בקבלת לוחות האחרונות, מצאנו
שביום הכפורים ניתנו לוחות האחרונות, וקבעו הקדוש ב"ה יום
מחילה וסליחה בכל שנה ושנה,

לפיכך נהגו **לתקוע שופר בראש חודש אלול**, על שם התחלת
לוחות האחרונות, שהכריז משה רבינו, כי הוא עלה על הר סיני
שלא יחזרו ישראל לסורן כבתחילה:

וכתבת על הלוחות את הדברים אשר היו. את לרבות למען ייטב
לך, לפי שבלוחות הראשונות לא היה כתוב בהן **ט'**, עד שנכתב
בלוחות האחרונות, לכן נאמר את הדברים: אשר שברת. אמר לו
הקב"ה יישר כחך ששברת, שאלמלא לא נשתברו נתחייבו ישראל
כלייה ח"ו, לכך נאמר אשר שברת:

שופר

(תהלים קכו ב) אֶזְ יִמְלֵא שְׁחוֹק פִּינוּ וְלִשְׁוֹנֵנוּ רִנָּה ר"ת **שופר**.

(תהלים כד ז) שָׂאוּ שְׁעָרִים רְאֲשֵׁיכֶם וְהִנְשְׂאוּ פִתְחֵי עוֹלָם וַיִּבּוֹא מֶלֶךְ
הַכְּבוֹד: ר"ת **שופר**! בראש השנה נפתחים השערים – שערי הלב,
ומכניסים אלקות בקרב לבנו בבחינת אמרו לפני מלכויות.

(דברים כט יז) "יֵשׁ בְּכֶם שִׁרְשׁ פָּרָה רֹאשׁ וְלַעֲנָה" ר"ת **שופר** ותיבת
בכם עם ה' תיבות גימט' **אלול**.

(תהלים פא ד) "תִּקְעוּ בַחֲדָשׁ שׁוֹפֵר בְּכֹסֶה לְיוֹם חֲגֹנוּ" - ודרשו
חז"ל יום חגנו. זהו חג שהלבנה מכוסה בו, והוא יום ראש השנה
שאינן הלבנה נראת בו כלל, וכתוב: "כִּי חִק לְיִשְׂרָאֵל הוּא, מִשְׁפָּט
לְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב" מכאן שראש השנה נקבע ליום הדין. וברמז: תיבת
כֹּסֶה- הם אותיות שאחרי תיבת **דין**,

והיינו **כֶּסֶה** , הכוונה לאותיות המכסות אותיות **דין**. ועיקר הדין בראש השנה הוא על עמלו בעוה"ז פרנסה וחיים ולא על ענייני עולם הבא, וברמז: **בְּכֶסֶה** גימט' **עבודה**. ותיבת **בעבודה** גימט' **גוף**.

והנה בפסוק זה רמז לימים הנוראים אלול ר"ה, ויום הכפורים כדלהלן:

ככתוב: (ה) **כִּי - חֵק לְיִשְׂרָאֵל הוּא, מְשַׁפֵּט לְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב: כִּי** גימט' **30** כנגד **30** יום דחודש אלול, כמו כן תיבת **כִּי**, ר"ת: **יום כיפורים**, ושאר אותיות כל הפסוק ר"ת **למחילה**.

מְשַׁפֵּט לְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב ס"ת גימט' **21** כנגד ימי הדין שמראש השנה עד הושענא רבה **21** ימים.

ככתוב: **"כִּי, ח-ק לְיִשְׂרָאֵל הוּא"** הנה ראש השנה הוא בעיקר לתיקון קללה דמיתה שהביאה חוה לעולם, והיה זה בראש השנה, וברמז: ר"ת וס"ת הפסוק **קללה, חוה**, ואות **כף** עם המילוי גימט' **מאה** בסוד **100** ימי תשובה בשנה, ימי העומר וימי אלול גימט' **ימים**.

חֵק לְיִשְׂרָאֵל הוּא- ס"ת גימט' **סמאל** ו כמו שאמרו רז"ל שמריעין ותוקעין יושבין ועומדים כדי לבלבל את **השטן**.

חֵק לְיִשְׂרָאֵל הוּא תיבת **הוא** גימט' **יב'** דהיינו שנידונין על **יב'** חודשי השנה, מה יעלה בגורלו של האדם בשנה זו, וגם לאחר הפטירה נידון האדם **יב'** חודש **בגיהנם**, כמו שאמרו רז"ל: משפט רשעים בגיהנם **יב'** חודש וברמז: **חֵק** גימט' **גהינם** ותיבת **הוא** גימט' **יב'**.

חוק : ר"ת **חרטה וידוי קבלה לעתיד**, ולפי שאסור להתוודות בראש השנה לפיכך כתוב: **חֵק חסר ו' דודוי**, ואינו אלא בקרי כנגד המחשבה וכפי השטות דמותר להתוודות בין התקיעות בהרהור ולא בפה(האר"י) .

(במדבר פרק ו יב) **"וְהַיָּמִים הָרִאשֹׁנִים יִפְלוּ"** תיבת **יִפְלוּ** גימט' **עון** ובחינה זו תהיה ע"י עבודת ההתבטלות, בבחינת **ענו** אותיות **עון יָמִים** גימט' **מאה** כנגד **מאה ימים** דתשובה בהם ישיב לבבו ושב

ורפא לו, וישיב בזה שלמות אבריו, וברמז **עון** עם המילוי כזה: **עין**
וו נון גימט' **רמח**

יפלו- גימט' **ענו** ובצירוף **ה'** דשם **הוי"ה** החוזרת ע"י תשובה
אותיות תשובה **תשוב - ה'** יעלה תיבת **ענוה** גימט' **סמאל** שבזאת
ההתבטלות יכניע את הסט"א. וברמז ככתוב: "רגלי חסידיו
ישמור" דהיינו רגלי **הגאווה** שהם אותיות סופיות כזה: **גמל אלף וו**
ה',

(משלי כט כג) **גָּאֹת אָדָם תִּשְׁפִּילֵנוּ** אותיות **יפלו** אות **ש'** גימט' **יצר**
אותיות **תפ** גימט' **לילית** בת זוגתו דס"מ ואת **נ** רומז **לשטן**
המשקע את האדם **בנ' שערי טומאה ר"ת שטן**. (פרדס אברהם
הכהן)